

Lovudkastets Bestemmelser, forsaavidt Udtrykkene i § 11 skulle forstaaes saaledes, at enhver Kommune skal inden kort Tid tilveiebringe en saadan Anstalt som der omtalt. Jeg tror, at det vilde være at stille temmelig stærke Fordringer til Kommunernes Pengeskæft. Det forekommer mig, at det ærede 1ste Medlem for 9de Kredts (Rasmussen) i denne Henseende har udtalt det Rette, naar han har sagt, at man i de allerfleste Tilfælde trygt kan overlade til Kommunerne selv at vælge, hvilken Forsørgelsesmaade de anse for rigtig for de vedkommende Fattige. Jeg tror, at det vilde være lige saa ubilligt at henvise alle Fattige til Arbeids- og Forsørgelsesanstalter, som det vilde være urigtigt kun at understøtte dem i Hjemmet. Forsaavidt man særlig i denne Forbindelse gjentagne Gange har omtalt det Uheldige i, at disse Kommuner ikke raade over tilstrækkelige Kræfter, og at det derfor vilde være ønskeligt at udvide dem, skal jeg ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at jeg tror, at Sammenlægningen af to eller flere Kommuner til een vil møde næsten uoverstigelige Vanskeligheder hos Befolkningen. Men der er heller ingen Grund til at foretage en saadan Sammenlægning, thi, dersom to, tre eller flere Kommuner blive enige om at oprette en saadan Anstalt, behøves der slet ikke Bestemmelser i dette Lovudkast for at gjøre det muligt; det kan jo ske ligesom i Denhold til Landkommunallovens Bestemmelser.

Der er fra flere Sider gjort opmærksom paa, hvor særdeles ønskeligt det vilde være, om man kunde faae Fattigbyrden mere ligelig fordelt over Distrikterne, og en saadan Bestræbelse har jo ogsaa givet sig tilkjende i Lovudkastet, hvis § 67, som jeg forrige Gang kom ind paa, netop sigter til dette. Der er fra det ærede 3de Medlem fra 8de Kredts (Brind-Seibelin) fremkommet en Antydning — jeg tør ikke sige et Forslag — af, hvorledes en saadan Fordeling af Fattigbyrden paa større Kredse vilde kunne komme tilstede; jeg tror imidlertid ikke, at Tanken i den Form, som den blev angiven af det ærede Medlem, vil være gennemførlig. Jeg tror for det Første, at det vil medføre ganske overordentlig store Vanskeligheder at faae disse gjensidige Afgørelser bragte i Orden, at faae de gjensidige Regnskaber reviderede og endelig afgjorte; men jeg tør dernæst, at det vil føre til en mindre økonomisk Bestyrelse af Fattigvæsenet, naar Fattigbestyrelsen veed, at af hver Specie, den giver ud, kommer den kun til selv umiddelbart at betale den ene Daler. Men endelig tror jeg ogsaa, at det vilde være et af de kraftigste Midler til at forhindre, hvad jeg sætter saa megen Pris paa, en kraftigere Udvikling af den frivillige Fattigforsørgelse, hvad jeg veed, at den ærede Landsrådsmand selv ogsaa lægger særdeles Vægt paa. Jeg vil blot bede det ærede Medlem om at overveie, om ikke, naar hans System var gennemført,

hver enkelt Kommune vilde have Blikket skarpt hæftet paa, hvorvidt de andre Kommuner, som man for en vis Del var fælles med, i samme Maal som den selv anvendte Midler paa at formindste det tvungne Fattigvæsens Byrder gjennem frivillige Bidrag. Det er ganske klart, at, naar i et saadant Fællesskab af Kommuner en enkelt Kommune bærer f. Ex. Halvdelen af Udgifterne gjennem frivillig Forsørgelse, saa prægraveres den i Fællesskabet, og jeg vil henstille, om ikke et saadant Hensyn til, hvorledes de andre Kommuner i Amtsrådskredsen forholde sig, vilde gjøre sig stærkt gjældende, og om ikke den umiddelbare Følge vilde være, at man holdt de frivillige Bidrag tilbage, idet man ganske fornødt gjorde Regning paa, at de Fattige intet Væsentligt vilde tabe, og at Ensiggen Skattelomme vandt betydelig ved at lade Pengene indflyde i Kommunens i Stedet for i de Fattiges Kasse. Jeg tror, at, vil man forsøge paa at lette Fattigskatten for en Del smaa Kommuner — og deri glæder det mig, at den høitærede Minister er enig, i det Mindste tilbøds — vil den mest praktiske Maade være at henvise enkelte Fattigemner til Amtskommunen og unddrage dem fra Urkommunen, om jeg saa maa kalde den mindre Kommune. Saadanne Emner vilde jo være ikke alene de, der omtales i Lovforslaget: de Dødstummes Underholdning paa Dødstummeinstituttet, de Sindsfuges paa Sindsfygeanstalterne, men flere andre; Idioters Anbringelse er jo et Tredie. — Der er af et andet æret Medlem antydnet, at man ogsaa vilde kunne fordele Fattigbyrden eller lette den for de smaa Kommuner, naar man gjorde Afgangen til Tvangsarbejdsanstalterne lettere. Dersom man tænker sig, at hvert Amt var forsynet med sin Tvangsarbejdsanstalt — Noget, man vistnok snart vil komme til — og at denne modtog Kommunernes Tvangsarbejdslemmer til en særdeles billig Pris, er det klart nok, at der derigennem vilde tilflyde de enkelte Kommuner en væsentlig Lettelse. Noget lignende kunde man jo tænke sig ved Sygehuse, der jo allerede findes i mange Amter og vel efterhaanden vilde blive almindelige; ogsaa derigennem, ved en lettere Afgang for de Syge, som skulle forørges eller forpleies ved Kommunernes Foranstaltning, kunde man lade den enkelte Kommune tilflyde væsentlig Lettelse. — Jeg maa dog, førend jeg forlader dette Emne, gjøre opmærksom paa, at det vilde have sin særdeles store Betænkkelighed at følge Lovforslagets Forslag paa et af disse Punkter uden Begrændning. Jeg sigter her til Bestemmelsen om, at Sindsfyge, som ere trængende og indlægges paa en offentlig Sindsfygeanstalt, skulle forørges alene af Amtrepartitionsfonden. Det forekommer mig ganske klart, at saa ville ikke alene det Slags Sindsfyge, som ubetinget kvalificere sig til Optagelse paa saadanne Anstalter, men overhovedet alle Sindsfyge i Kommunerne trænge sig hen til disse Anstalter, idet